TESTE RADIOFONICE?

Nu mai este necesar să demonstrez interesul larg, manifestat de publicul amator de sport, pentru reportajele radiodifuzate ale manifestațiilor diverse și, în special, ale celor de fotbal. În ultima vreme, redacția noastră a fost invadată de scrisori prin care ni se cere să intervenim, pe lîngă conducerea Radioteleviziunii române, pentru a o determina să decidă reluarea transmisiilor duminicale de pe mai multe stadioane. Fără a mă pronunța acum în favoarea preferințelor unor ascultători sau în cea a redacției sportive de la Radio, constat doar reflexul prompt și larg pe care o măsură, atingînd interesul publicului vizavi de fotbal, l-a produs.

Cel puțin pentru acest singur aspect, reportajele radiodifuzate trebuie să răspundă unor condiții calitative elementare. În rîndurile de față nu-mi propun o analiză a emisiunilor sportive ale posturilor noastre de radio (de altfel, încercarea de a le discuta, făcută în coloanele noastre mai de mult chiar de către un colaborator al acestora, scriitorul Mircea Radu Iacoban, a produs, mai curînd, iritare decît luarea unor măsuri), ci doar punctarea unor lucruri îndeobște cunoscute, dar nerespectate, pornind de la cel mai recent reportaj (cel de la Stuttgart) datorat unui rutinat cronicar sportiv, Ion Ghițulescu. Transmisia efectuată de colegul nostru de pe stadionul Neckar a cuprins, de data aceasta, erorile și greșelile tipice care apar în asemenea relatări și tocmai de aceea mă ocup acum de ea sperînd că cineva mă va crede totuși și poate chiar Ion Ghițulescu, ceea ce ar fi un însemnat succes deoarece el poate influența, în bine, grupul colaboratorilor săi (ah, dacă s-ar mai împrospăta și îmbunătăți acest grup, cîți dintre noi ar deveni fericiți !). Prezența comentatorului de radio pe un teren sportiv, cu atît mai mult dacă acesta este undeva, peste hotare, trebuie să însemne, pentru ascultător, o permanentă și reală sursă de informare și — mai ales — o multiplă garanție : veridicitate, obiectivitate, observație de amănunt, capacitate de generalizare etc.

Ascultîndu-l miercuri seara pe reporterul Radiodifuziunii am rămas nu numai nedumerit, dar contrariat de relatările sale. De la început el a căutat să ne explice că meciul este doar un test, lăsîndu-ne să întrevedem temerea sa față de un posibil rezultat negativ de proporții pentru ai noștri (care n-avea să se producă, totuși). Apoi, chiar în primele 15 minute, a făcut o serie de aprecieri cu caracter general concluziv, dar s-a autoanihilat imediat informîndu-ne că este prematur să tragă concluzii... Atunci de ce a mai încercat s-o facă ? Pentru tactica echipei noastre de a nu ataca, despre neta superioritate a adversarului, care se vedea din însăși circulația mingii, nimic ; nimic despre ceea ce credea comentatorul despre oportunitatea manierei de joc adoptată de români tocmai la un test, indiferent că se aflau în deplasare, deoarece în Mexic, cu excepția gazdelor, toți vor juca afară, cum se spune. N-am aflat nici dacă sistemul de joc corespundea indicațiilor prealabile ale antrenorului. Am auzit foarte des mirarea reporterului față de maniera lui Răducanu de a respinge mingile, de a nu le reține, dar despre cauze (care puteau ține de lumina de pe stadion, de materialul din care era confecționată mingea, de unghiurile din care erau expediate șuturile, de tăria acestora, de posibila emoție a lui Răducanu) n-aveam să aflu nici pînă la sfîrșit nimic, căci la pauză reporterul nu l-a întrebat pe cel criticat de ce a procedat astfel. Despre autorul golului egalizator aveam să mă îndoiesc pînă a doua zi la citirea presei deoarece ni s-a spus întîi că a fost Weber sau Haller, că era aglomerație, iar la reluare aflam, cu stupoare, că marcase Overath ! Cel mai supărător mi s-a părut încercarea comentatorului de a ne convinge că se produseseră controverse asupra autorului golului (de unde le putea cunoaște el în timpul transmisiei și ce-l interesau, din moment ce se afla acolo și putea să constate el însuși cine înscrisese ?) ca și observația, de un umor dubios, potrivit căreia Overath fusese „uns" drept marcator fiind căpitanul echipei ! Alături de „gluma" care-l privea pe Răducanu, prezentat drept un biped incapabil să se lase impresionat de ceva, nouă invitație la umor ne-a întristat. Dar necunoașterea sau dificultatea unor identificări rapide (absolut posibile) nu se cer a fi confundate cu lipsa de informare a comentatorului. La reluarea jocului, după pauză, asistăm la o fază cu Maas, care fusese însă schimbat, ceea ce reporterul ne spune de-abia mai tîrziu. Grave mi s-au părut și alte greșeli, dintre care cea privindu-l pe Mocanu se cere a fi amintită. Ni se descrisese faza în care apărătorul român fusese rănit la cap fără a mai putea relua probabil jocul, ca să aflăm, după cîtva timp, că șutul ce i se aplicase în cap îl lovise, de fapt, la ceea ce „popular numim șale". Nu se poate (!), mai ales cînd, nu cu mult înainte, ni se spusese că Haller suferise o contuzie gravă (o fractură de claviculă ?) după care jocul devine foarte dur spre mirarea mărturisită a reporterului : oare de ce ?

Am promis să nu fac aci și acum o analiză a emisiunilor sportive de la radio și mă voi ține de cuvînt. Dar ceva tot trebuie să spun și anume că astăzi, poate mai mult ca pînă acum, presei i se cere să găzduiască opinii și să aibă ea însăși, opinie. Or, în reportajul de miercuri seară n-am deslușit nici idei și nici opinii ale autorului său, iar în astfel de condiții măcar informația se cere a fi foarte exactă. Pentru că, dacă jocul a constituit doar un test, transmisia se cere a fi fost tratată cu toată seriozitatea.

Emanuel VALERIU

PANORAMIC SPORTIV INTERN

Primăvara a răbufnit în București ca totdeauna pe neașteptate. Oamenii și-au scos nedumeriți pardesiele, începînd să se gîndească la naftalină și la concediile de odihnă. Totuși, în această ambianță cu soare de acum puternic și cu primele fețe bronzate în timpul partidelor de pescuit, se anunță derbyuri de... hochei.

Campionatul național își desfășoară prima manșă a returului și chiar dacă Steaua este virtuală campioană, chiar dacă întrecerile grupei B ale campionatului mondial au umplut de fiere sufletele suporterilor pucului și ai crosei, chiar dacă există acum tendința (după părerea noastră cu nimic justificată) de a trece acest sport în categoria cenușăreselor, hocheiul rămîne splendid prin el însuși, își mărește audiența, iar viitorul capătă — în sfîrșit — întîiul său suport material: Palatul de iarnă de la „23 August". Cînd în întreaga țară vor mai fi încă cinci și echipa noastră va retrograda din nou în grupa C, abia atunci dirigătorii și practicanții majori ai acestei discipline vor putea fi puși la stîlpul infamiei...

Campionatul pasionează prin duelul aprig dintre Dinamo și Avîntul Miercurea Ciuc, la capătul căruia se va cunoaște a doua clasată. Și, bineînțeles, prin lupta pe care Tîrnava și I.P.G.G. o duc pentru evitarea ultimului loc.

Un adevărat regal la lupte greco-romane îl prilejuiește o etapă restantă. În București se dispută meciurile Steaua—Dinamo și Metalul — Rapid, reunindu-i pe toți marii maeștri ai crîncenelor îmbrățișări de pe saltea. Practic, partidele vor decide pe ocupantele primelor patru locuri la sfîrșitul jumătății campionatului.

Disputa Steaua—Dinamo deține, fără discuție, capul de afiș. După cum se știe, dinamoviștii au fost campioni 20 de ani la rînd, stabilind un record probabil unic în istoria tuturor sporturilor. În al 21-lea, Steaua le-a smuls coroana și se pare că e dispusă s-o păstreze ferm pe fruntea sa. Simpla lectură a numelor angajate în luptă : Berceanu, Simion Popescu, Baciu, Neguț, Martinescu, Țăranu, Popovici, ne scutește de comentarii suplimentare.

★

Campionatul de volei se desfășoară la noi după un sistem inedit, elogiat dar și criticat vehement în același timp. Cînd despre un film auzi de la unii că e foarte bun, iar de la alții că e mizerabil, înseamnă că filmul este interesant.

Cert e că, două etape înaintea încheierii diviziei, la București se întîlnesc primele patru formații ale țării (Steaua — Rapid și Dinamo — Poli. Galați) care vor continua dialogul lor în cadrul turneului final. Și cum în acest turneu final se pleacă cu zestrea acumulată înainte, vă închipuiți ce miză se află deasupra fileului acestor două partide care, din păcate, nu se desfășoară în cuplaj. Ar fi fost foarte interesant, chiar dacă reunirea jocurilor crea unele dificultăți de ordin financiar sau organizatoric.

★

Etapa, amputată, la rugby (Grivița Roșie se află în turneu în Franța) furnizează două meciuri atractive, Steaua — Știința Petroșani și Dinamo — Agronomia Cluj, iar cea, întreagă, la baschet nu va putea produce nici un seism pe pămîntul prea bine bătătorit al acestui sport, aflat (poate) și din această cauză în zonele mediocrității.

Valeriu CHIOSE

„Cupa primăverii", un prim test pentru Universiadă

În organizarea — ireproșabilă — a clubului sportiv I.E.F.S., la sfîrșitul săptămînii trecute a avut loc un concurs-test în vederea fixării lotului feminin de scrimă pentru Universiadă. Concursul a fost dotat cu „Cupa primăverii".

Impunîndu-se printr-o evoluție constant valoroasă, reprezentanta clubului Universitatea București, **Maria Salai**, a reușit să încheie întrecerea pe primul loc, cu 7 victorii, toate la același scor, 4—1. Singura înfrîngere a avut-o în fața uneia dintre favoritele concursului, Rodica Văduva (cu 4—3).

Locul 2 a fost stabilit după un asalt de baraj. Protagoniste — **Rodica Văduva** (I.E.F.S.) și **Mihaela Ștefan** (Viitorul). Surprinzător, reprezentanta Școlii sportive experimentale Viitorul a reușit să termine în avantaj, la o singură tușă, după o dispută de-a dreptul dramatică.

În progres, **Georgeta Orfanu**, clasată pe locul 4 cu 5 victorii. În orice caz mai activă decît **Maria Voinea** (locul 5 cu 4 victorii), **Elisabeta Doară** (locul 6 cu 3 victorii) sau **Mariana Ostafi** (locul 7 cu 3 victorii).

Inegală comportarea **Lidiei Staicu** (locul 8 — 2 victorii), care poate mai mult. În fine, exagerat de reținută evoluția **Ruxandrei Niculescu**, care promitea în toamna trecută o ascensiune vertiginoasă. Desigur, timpul nu este trecut !

Cupa Chimia la orientare turistică

Concursul interjudețean de orientare turistică-ștafetă (gr. I) pentru „Cupa Chimia", desfășurat la Craiova, în pădurea Bucovăț, s-a soldat cu următoarele rezultate : **Masculin** (20 825 m) : 1. Dacia-București (N. Stroiescu, Al. Achim, M. Țicleanu) ; 2. I.P.G.G.-București ; 3. Dumbrava Sibiu. **Feminin** (15 625 m) : 1. I.T.B.-București (P. Chiuriea, A. Cotitosu, M. Abrudan) ; 2. Dacia-București ; 3. Politehnica-Timișoara. **(coresp. voluntar GH. CREANGĂ)**

GATA DE DRUM

În timpul ultimelor antrenamente am întîlnit experimentatul echipaj Eugen Ionescu-Cristea — Petre Vezeanu, căruia i-am cerut cîteva „mărturisiri" privitoare la prima întrecere automobilistică a anului competițional 1970.

EUGEN IONESCU-CRISTEA: „Raliul Sibiu este cel mai dificil raliu organizat pînă în prezent în calendarul competițional intern, datorită vitezelor medii mari și a unui număr ridicat de probe speciale cu o distanță mult mai mare. Cinci din cele șase probe de viteză în coastă se vor desfășura pe timp de noapte. Consider eronată includerea în traseul probei de la Piriul Rece a porțiunii dintre bornele kilometrice 21 și 19, deoarece se desfășoară în localitate și cuprinde numai linii drepte. Raliul este deschis oricărui rezultat, datorită numărului mare de concurenți prezenți la start pe mașini Dacia 1100 S, care, cu această ocazie, va primi „botezul concursului". Găsesc binevenită includerea în campionatul național de raliuri (1970) a numeroase probe speciale și porțiuni de traseu comune cu Raliul României (inclus în acest an în calendarul internațional) și Raliul Dunării din campionatul european".

ING. PETRE VEZEANU: „Rezultatele bune la un raliu automobilistic se obțin printr-o judicioasă pregătire și prin șansă în timpul concursului. În acest sens, pentru acest raliu, am considerat ca strict necesară o amănunțită recunoaștere a întregului traseu, precum și efectuarea de antrenamente „pe probele speciale" în condițiile în care acestea vor avea loc în concurs. La acest „carnaval automobilistic de primăvară" nu sînt excluse și unele surprize meteorologice, mai ales pe unele porțiuni din traseul probei speciale de la Piriul Rece unde, cu ocazia antrenamentului efectuat, am găsit gheață și zăpadă. Mașina pe care concuram, deși construită special pentru raliuri (competiții sportive), a trebuit să sufere o serie de completări : montarea centurilor de siguranță, a farurilor de ceață, a lămpii pentru citit harta, reostat de bord. Ca o deficiență, pentru un raliu de noapte, semnalez capacitatea redusă a bateriei și alegerea soluției de încărcare cu dinam, fapt ce impune limitarea utilizării proiectoarelor".

GEORGE IRIMINOIU
corespondent

În dezbaterea plenarei Clubului „Dunărea"

Prezentul și viitorul sportului de performanță gălățean

Continuînd, pe coordonate mult mai largi și în condițiile asigurării unei baze materiale optime, activitatea Clubului sportiv muncitoresc, actualul club gălățean Dunărea, a desfășurat în ultimii trei ani — de cînd s-a stabilizat într-o nouă formă organizatorică — o muncă complexă, urmărind desăvîrșirea măiestriei sportive a sute și sute de tineri. Profilîndu-se ca unitate de performanță, clubul Dunărea dispune astăzi de o bază materială evaluată la aproximativ 30 milioane lei, pe care activează zi de zi, la 12 ramuri, 1 700 de sportivi, îndrumați și pregătiți de 23 de cadre calificate de antrenori.

Prilej de bilanț al activității trecute, dar și de aprecieri critice asupra unor neajunsuri manifestate în munca sportivilor și a antrenorilor, recenta plenară a consiliului clubului — prin aria largă de probleme abordate de participanții la discuții — a stabilit cadrul muncii viitoare, precizînd direcțiile principale ale activității viitoare. Firesc, atenția a fost îndreptată, în primul rînd, spre cei 27 de sportivi legitimați, dintre care anul trecut numai 19 și-au îndeplinit sau și-au depășit obiectivele de performanță ; apoi, spre creșterea și desăvîrșirea măiestriei sportive a celor mai mici componenți ai clubului, copiii și juniorii, pentru care se manifestă o grijă deosebită.

Sînt cîteva sporturi în care Galațiul are o recunoscută tradiție, și este meritul conducerii clubului Dunărea că acestea se află pe primul plan al preocupărilor ei. Avem în vedere, mai întîi, boxul, despre care, nu o dată, s-a spus că, în orașul dunărean, bate pasul pe loc. Considerîndu-se că numai o temeinică și competentă muncă cu juniorii poate aduce un reviriment, s-a acționat în consecință. Mai multe vizite în școli, din partea cărora s-a manifestat un sprijin deosebit, au avut ca rezultat selecționarea unui mare număr de tineri dotați, dornici să apere mai departe tradițiile pugilistice ale Galațiului. În urma unei meticuloase munci de instruire și educație cu acești sportivi, „Dunărea" dispune azi de echipe bune de juniori I și II (toate categoriile fiind, în general, „acoperite"), care participă cu regularitate la activitatea internă, iar uneori chiar și la confruntări internaționale. Vasile Lehăduș, Sandu Ștefan, Adrian Guțu, George Crihană și Gh. Ronca au adus satisfacții iubitorilor de box din oraș și există speranțe ca și în viitor cei ce își desfășoară activitatea la clubul Dunărea să înregistreze rezultate bune. Cu condiția, însă, să fie asigurat echipelor un program competițional mai bogat, în care pot fi incluse, între altele, mai multe întîlniri cu tinerii boxeri brăileni.

Sînt destule motive să se aprecieze că, nu peste mult timp, gimnastica se va număra printre sporturile de elită ale Galațiului. Primul ar fi darea în folosință a unei săli destinate special gimnasticii ; iar al doilea, transferarea aici a antrenorului Marcel Duncan, inimos și pasionat tehnician sportiv. Avem certitudinea că, deși pleacă de la o bază săracă, antrenorul Duncan va reuși, cu colaborarea și sprijinul colegilor cu care lucrează în secție și al conducerii clubului, să realizeze în cîțiva ani lucruri remarcabile. În intenția sa se află crearea unui puternic centru de gimnastică, rival, pe plan valoric, al Liceului din Orașul Gh. Gheorghiu-Dej. Reușita Galațiului va fi, în același timp, un succes al gimnasticii noastre.

Între sporturile cu tradiție se află și luptele și natația. Pe bună dreptate, de altfel. Numai că în aceste două ramuri sportive rezultatele actuale nu sînt cele așteptate, pe măsura condițiilor create sportivilor din aceste secții. O constantă lipsă de colaborare între antrenori a constituit, cel puțin pînă acum, un impediment în activitatea natației gălățene și bine ar fi ca conducerea clubului să intervină mai hotărît în această direcție. Se speră că experimentul început în toamna trecută — activități constante la bazin, eșalonate pe 4 ani, cu elevi din clasele I—IV — să dea roade bune, în sensul organizării unei baze de selecție corespunzătoare, pentru acest sport care dispune de bune condiții de activitate. Nici la lupte situația nu este mulțumitoare, chiar dacă există și rezultate bune.

Este mai mult ca sigur că despre scrima gălățeană se va vorbi din ce în ce mai mult în viitor. Pasiunea, competența și dăruirea cu care lucrează tînărul antrenor Mircea Alecu au făcut ca unii dintre membrii secției să se impună convingător : Viorel Ștefănescu, Victor Butuman, Viorel Grigoraș, Octavian Cravcenco. Acești tineri, ca și Maria Nichiforov sau Marghiolița Matei, care au confirmat deja în concursuri de mare anvergură (de cniac și, respectiv, atletism), realele lor posibilități, constituie speranțele clubului Dunărea din Galați, unitate de performanță hotărîtă să contribuie în mod substanțial la afirmarea sportului nostru.

Constantin MACOVEI
Telemac SIRIOPOL

PESTE BLOCAJ

Nevoia de vedete

Există în sport o noțiune care se mai întîlnește și în artele interpretative : vedeta. Ca și în aceste arte, vedeta se manifestă, pe plan pur sportiv, prin virtuozitate, prin strălucire. Există sportivi constant valoroși, dar care nu impresionează, decît eventual după trecerea timpului, așa cum există sportivi care se afirmă ca vedete de la început și vedete rămîn în ciuda unor inconstanțe. Ca și în domeniul amintit mai sus, vedeta sportivă are un rol remarcabil în relațiile cu publicul, pe care îl fascinează : așa cum mergem la un film pentru a vedea un mare actor, la fel mergem la un meci nu întotdeauna pentru a spera într-un rezultat, sau a urmări o echipă, ci pentru a vedea un mare jucător ; și să notăm aici că vedetele se manifestă mai ales în sporturile de echipă — marii performeri în sporturile individuale nu apar neapărat ca vedete.

Precizînd că dăm noțiunii accepția ei pozitivă (valoarea sportivă plus valoarea spectaculară), iar nu aceea care intră în expresia derivată „atitudinea vedetistă" (fîs, îngîmfare, poză lipsită de acoperire) să vedem ce legătură au toate acestea cu voleiul nostru actual — preocupare care nu ne părăsește. Esența problemei poate fi explicată în putine cuvinte. Nu avem — mai exact : nu **mai** avem — vedete în volei și lucrul acesta nu ne încîntă de loc. Dimpotrivă. Și acum, explicațiile.

Între nivelul general al unui sport, pe de o parte, și apariția, numărul și calitatea vedetelor, pe de altă parte, există o relație care, fără să meargă pînă la proporția directă (două vedete — nivel mediu, patru — nivel ridicat), apare ca incontestabilă. Nu există vedete în deșert, acolo unde sportul respectiv nu atinge măcar valori medii ; reciproc, nu există mari naționale fără vedete, oricare ar fi aportul individualităților și al jocului de echipă. Relația este ușor de urmărit și la noi, unde perioadele de glorie ale cîte unui sport au coincis întotdeauna cu prezența în primul plan a unor sportivi cu priză la public și, în același timp, apreciați de specialiști. Rugbyul în perioada lui Ghiuzelea și Penciu, handbalul în vremea lui Redl, Ivănescu sau, acum, a lui Gruia, Gațu, Penu, voleiul din epoca lui Roman, Ponova, Nicolau, ne oferă suficiente exemple și se pot adăuga altele : speranțele fotbalului pilpîie cam de cînd s-au afirmat Dobrin, Dumitrache, Sătmăreanu sau, invers, baschetul românesc nu a fost niciodată în primul pluton european și, nu întîmplător, în acest sport au lipsit întotdeauna vedetele.

Aceasta din urmă este, fără îndoială, și situația voleiului nostru. Nu mai obținem performanțe pentru că nu mai avem vedete. Nu avem performanțe pentru că nu mai avem vedete sau nu avem vedete pentru că nu obținem performanțe ? Ar fi dilema oului și a găinii, dificilă ca și aceasta, dacă nu am rămîne la afirmația de mai înainte, că vedetele mai mult reflectă nivelul sportului respectiv, decît să-l genereze. Explicația că voleiul nostru merge, așa cum merge, pentru că prin anii 1945—1950 nu s-au născut mari jucători, a fost avansată de unii, dar n-am acceptat-o pînă acum și nu ne vom apuca nici în viitor să credem în basme. Desigur, doi-trei jucători înzestrați ar fi ceva — dar cu siguranță nu ar însemna sfîrșitul cosmarului prin care trecem. Pentru că, jucătorii înzestrați devin vedete dacă este favorabil acestei transformări climatul general din volei, dacă se știe cum trebuie formați marii jucători. Dar, dacă s-ar ști, n-am mai avea probleme.

Și, totuși, chiar în climatul actual ce-ar fi să încercăm să formăm niște vedete : mai întîi una, pe urmă mai multe, cine știe ? Să alăturăm și această formulă la ansamblul pregătirilor pentru campionatul mondial. Poate că dă rezultate. De ! Le încearcă omul pe toate.

Marcel RUSESCU

„NOUL VAL" ESTE PE CALE DE A SE SPARGE

Sezonul de iarnă al copiilor și juniorilor mici se va încheia practic în săptămîna următoare, cînd este programat tradiționalul concurs republican de primăvară după care vom putea analiza posibilitățile tinerei generații de înotători la capătul unei lungi perioade de pregătire.

Prima evoluție (cu prilejul „internaționalelor") a speranțelor nu ne-a oferit prea multe motive de satisfacție, și acestea chiar dacă au mai existat, ele pot fi numărate pe degete... Cei mai mulți dintre reprezentanții noului val (ponderea o dețin tinerii dinamoviști, aflați cu regularitate pînă în anul trecut printre protagoniști) au infirmat presupunerile că va urma o creștere a performanțelor, manifestînd o îngrijorătoare stagnare, ba pe alocuri chiar și un regres evident (Anca Mihăescu, Adriana Pupăzan, surorile Ivescu, Liliana Dan).

Am intuit asemenea eventualități, încă din lunile de iarnă, cînd aduceam în discuție programul de antrenamente instituit la piscina Floreasca, sau cazuri de sfidare a unor competiții cu caracter național, alăturate unor regulate absențe în concursuri locale. Întîmpinînd toate aceste semnale de alarmă cu zîmbetul pe buze și credința oarbă în progresul minim al cîtorva dintre elevii lor la cîte o probă, cei mai mulți dintre antrenori au rămas optimiști, convinși de infailibilitatea metodelor pe care le foloseau : „să așteptăm luna aprilie..."

Ei bine, luna aprilie a sosit și primul examen ne-a sugerat o comparație care ne va scuti de comentarii suplimentare. Am pus față în față (în tabelul de mai jos) timpii realizați de reprezentanții noștri și cei ai R.F. a Germaniei, în meciul bilateral desfășurat în 1968 la București (la băieți am cîștigat întîlnirea) și performanțele lor actuale (între paranteze).

★

100 m liber (m) : Oprițescu 59,8 **(56,9)** — Raphelt 61,4 **(55,8)** ;
100 m spate (m) : Lupu 71,1 **(64,6)** — Lennarczik 71,3 **(65,2)** ;
100 m bras (m) : Țimpu 1:19,4 **(1:20,2)** — Kusch 1:17,3 **(1:09,0)**, Manolescu 1:19,8 **(1:19,8)** — Hildebrandt 1:19,8 **(1:10,3)** ;
200 m bras (m) : Țimpu 2:57,5 (—) — Kusch 2:52,2 **(2:31,9)**, Manolescu 2:58,2 **(2:49,3)** — Hildebrandt 2:52,2 **(2:35,2)** ;
100 m delfin (m) : Copcealău 68,2 **(66,5)** — Stabenow 67,5 **(62,4)** ;
200 m delfin (m) : Copcealău 2:25,5 **(2:26,4)** — Stabenow 2:25,9 **(2:17,7)** ;
200 m mixt (m) : Copcealău 2:30,2 **(2:27,3)** — Wiedemann 2:36,0 **(2:22,0)**, Manolescu 2:34,9 **(2:28,5)** — Lennarczik 2:36,5 **(2:20,3)** ;
400 m mixt (m) : Copcealău 5:23,5 **(5:15,5)** — Wiedemann 5:36,2 **(4:58,0)**, Stabenow 5:44,0 **(5:01,0)** ;
100 m liber (f) : Sovago 68,4 **(69,8)** — Römer 65,3 **(63,6)**, Cehanzuc 69,5 **(73,0)** — Weber 67,8 **(64,0)** ;
400 m liber (f) : L. Radu 5:19,8 **(5:24,4)** — Budenbender 5:10,6 **(4:53,5)** ;
200 m bras (f) : Mihăescu 2:59,4 **(3:09,3)** — Eister 3:01,1 **(2:48,0)**, A. Georgescu 3:05,4 **(2:58,6)**.

Cu singura excepție, a tînărului spatist Gh. Lupu, în rest, diferențele dintre progresul sportivilor români și cel al fostilor noștri adversari sînt considerabile, iar în timp ce înotătorii vest-germani selecționați de H. Plannert se impun cu prisosință pentru a fi selecționați în loturile naționale, „noul val" al înotului românesc este pe cale de a se sparge. Poate va reuși totuși cineva să ne dovedească contrariul ?... Pînă atunci, însă, antrenorii echipelor naționale se află în cea mai grea dilemă, fiind nevoiți (pentru a cîta oară) să epuizeze sportivi consacrați pentru a acoperi multe locuri vacante. **(a.v.)**.

ÎN „CRITERIUL PRIMĂVERII" JOCURILE CONTINUĂ

În „Criteriul primăverii" rezervat jucătorilor fruntași au avut loc partide aprig disputate. Iată trei din cei patru semifinaliști care s-au calificat și rezultatele obținute : Sever Mureșan — Toma Ovics 7—9, 6—3, 6—0, Viorel Marcu — Iosif Kerekeș 6—1, 2—6, 10—8. Cel de-al treilea jucător, Constantin Popovici, s-a calificat fără joc (adversarul său, Ion Santeiu, fiind bolnav). Al patrulea jucător va fi cunoscut după meciul Petre Mărmureanu — Gheorghe Boaghe, care — din cauza timpului nefavorabil — a început tîrziu. Rezultate : simplu fete : Iudith Dibar — Mariana Simionescu 6—1, 6—2, Mariana Ciogolea — Adriana Călin 6—1, 6—1, Elena Takacs — Elena Trifu 2—6, 6—3, 6—3, Ecaterina Roșianu — Anca Florești eanu 6—1, 6—3 și Felicia Bucur — Florica Butoi 6—2, 3—6, 6—3.

★

„Cupa municipiului București" pe echipe, pentru juniori și copii, a fost cîștigată de formația Dinamo I (antrenori M. Bădin și prof. A. Segărceanu) care a învins în finală Școala sportivă nr. 2 I cu scorul de 7—3. Din cele 12 echipe care au luat parte la întreceri, tinerii dinamoviști s-au clasat pe locul I fără nici o înfrîngere.

Pentru cîștigarea trofeului, puncte prețioase au adus tinerii Virginia Ruzici, Florența Mihai, Mircea Breazu, Călin Ionescu, Mariana Simionescu, Ioana Bădin și Constantin Stănciulescu. În continuare au loc jocurile individuale pe categorii de vîrstă.

Theo MACARSCHI

ȘCOLARII ÎȘI DESEMNEAZĂ CAMPIONII

● La Sibiu au continuat întrecerile în cadrul finalei diviziei școlare la volei. S-au înregistrat următoarele rezultate : Lic. N. Bălcescu Cluj — Șc. sp. Buzău (m) 3—1, Lic. N. Bălcescu — Șc. sp. 1 Buc. (f) 1—3, Șc. sp. Brașov — Lic. 2 Rm. Vîlcea (f) 3—0, Șc. sp. Bacău — Șc. sp. 2 Buc. (f) 0—3, Lic. 2 Rm. Vîlcea — Șc. sp. 1 Buc. (m) 3—0.

CLUJ. Turneul final al campionatului republican școlar de baschet s-a încheiat cu dubla victorie a echipelor Liceului 35 din București. În ultima zi campioanele au obținut următoarele rezultate : băieții 93—92 (37—56) cu Șc. sp. Pitești, iar fetele 80—44 (41—14) cu Șc. sp. Cluj.

Iată și clasamentele finale, BĂIEȚI : 1. Lic. 35 — 10 p ; 2. Șc. sp. Tg. Mureș 8 p ; 3. Șc. sp. Pitești 8 p ; 4. Șc. sp. Cluj 8 p ; 5. C.S.M. Iași 6 p ; 6. Farul C-ța. 5 p. FETE : Lic. 35 — 10 p ; 2. Viitorul Dorohoi 9 p ; 3. Șc. sp. Cluj 7 p ; 4. Șc. sp. S. Mare 7 p ; 5. Șc. sp. Brașov 7 p ; 6. Șc. sp. Deva 5 p.

Paul RADVANI—coresp.

Meditații sub panou

SELECȚIA ÎN ECHIPELE REPREZENTATIVE

Problemele legate de selecționarea și de pregătirea echipelor reprezentative au fost și vor rămîne întotdeauna deosebit de delicate, deoarece de rezultatele obținute de echipa reprezentativă depinde întreaga apreciere asupra valorii și posibilităților baschetului, în ele reflectîndu-se calitatea muncii profesorilor, antrenorilor, începînd de la selecția copiilor și pînă la antrenorul lotului. În prezent, cu toate că în activitatea noastră nu dispunem de un număr suficient de selecționabili (nici la băieți și nici la fete), discuțiile și comentariile sînt deosebit de vii, mai ales din partea tehnicienilor.

Dar dificultățile celor chemați să efectueze această selecție sînt numeroase. Ei sînt nevoiți să se folosească mai mult de metoda selecției artificiale, bazată pe mulți indici subiectivi, cu un grad mare de relativitate. De ce acest lucru ? Pentru că nici unul dintre antrenorii echipelor de club nu sînt în posibilitatea de a-și recomanda sportivul pe baza unei fișe conținînd indicii obiectivi ai stării de sănătate, ai stării funcționale, ai dezvoltării fizice, ai calităților fizice, tehnice, tactice și psihologice. Această situație este consecința neacordării importanței cuvenite examenului medico-sportiv al probelor și normelor de control de mult indicate de organele federale.

Pentru mulți, selecționarea jucătorilor pare o problemă foarte simplă și accesibilă oricărui spectator, oricărei persoane. Din păcate, acești binevoitori și îndrăgostiți ai baschetului au impresia că sportivul sau sportiva X — din echipa Y (unde poate fi cel mai bun) merită cu prisosință această alegere DE ONOARE, DE PREȚUIRE NAȚIONALĂ.

Respectivul nu-l cunoaște însă decît din unele evoluții „bune" în jocurile de campionat ; problemele legate de tip somatic, calități fizice, psihice, comportamentul în teren și în afara lui (acesta lăsînd de multe ori de dorit) rămîn necunoscute.

Urmarea acestui mod superficial de a aborda problema se generalizează și însiși sportivii au impresia că, indiferent de cum muncesc, de cum se comportă, indiferent de anumiți „indici obiectivi", ei pot și trebuie să fie prezenți în cea mai înaltă formă de reprezentare — ECHIPA NAȚIONALĂ.

În etapa actuală, la noi, constatăm că din noțiunea de pregătire au început să dispară atributele de bază ale antrenamentului modern : multilateralitatea, continuitatea, creșterea continuă a eforturilor etc. Acel simț de răspundere față de CULORILE NAȚIONALE a început să fie trecut printr-un unghi mult prea ascuțit și uneori tangent cu sentimentul patriotic.

În acest an, fetele noastre sînt chemate să lupte din nou în ierarhia europeană. Dar, din păcate, foarte multe jucătoare selecționate, chiar și dintre cele nou promovate, nu arată o dorință deosebită pentru recucerirea locului fruntaș pe care l-am avut de trei ori în șase ani.

La băieți, necesitatea unei lărgiri a lotului, cu multe elemente tinere și de perspectivă, i-a făcut pe unii să demobilizeze sau să se resemneze că au pierdut „senatoria" — cînd, așa cum e normal, valoarea și comportamentul disciplinat nu vor fi niciodată un mijloc de neglijat în selecție. Dar cei tineri trebuie să înțeleagă că ei au nevoie de acumulări cantitative și calitative pentru a ajunge la valoarea celor consacrați, iar aceștia, la rîndul lor, că numai muncind cu seriozitate și cu o comportare exemplară în cluburile lor vor fi de neînlocuit și sigur vor fi chemați.

Iată de ce cred că tehnicienii și baschetbaliștii noștri au mai multe de făcut decît de discutat pentru o SELECȚIE NAȚIONALĂ.

Al. POPESCU